

# Holdt sygehuspatienter i gang med læsningen

Tekst: Paul Nielsen  
Foto: Lars Juul

Det er altid spændende at møde mennesker, der har været aktive hele deres liv. Til dem hører fru Karen Wilson, Læsøgade 14.

Mandag den 24. juni fylder hun 80 år, og der er stadig gang i hjernevindingerne. Hun bor i et hyggeligt hus, hvor stuerne er præget af god, gammeldgs hygge, og hvor væggene er prydede med kunst af høj kvalitet.

Karen Wilson er født i Flensborg. Hendes far var forretningsmand. Han cyklede rundt i hele Nordslesvig og solgte hvidevarer.

Når han i avisen læste, at den og den var blevet forlovet og skulle giftes, besteg han pegasus'en med en kollektion af bryllupsudstyr, og det gav som oftest et godt resultat.

Var det hos en af egnens store mænd, ankom han stands-mæssigt i et hestekøretøj, han havde lejet hos kromanden!

## Til Danmark

I 1916 flyttede familien til Lunderskov i Danmark. Da fru Wilsons far ikke kunne få ret mange likvide midler med sig, købte han 30 (trediv) klaverer, som han importerede til Danmark, og så solgte han dem alle til »gullaschbønderne« omkring Kolding. Han beholdt ikke et eneste selv. Han var nemlig ikke udpræget musikalsk.

Karen Wilson måtte cykle de fem kilometer frem og tilbage til skole. Senere kom hun i Vejen Realskole og tog præliminæreksamen. Det blev også til en studentereksamen hos gamle rektor Fogh på gymnasiet i Kolding. Hele tiden var det hendes ønske at gå biblioteksvejen, men for at komme ind her måtte hun tage filosofikum i København. Det klarede hun på et år.

Da der ikke var noget job herhjemme, kom hun til det danske bibliotek i Flensborg. Det blev efterhånden til andre biblioteker, og fru Wilson husker især Åbenrå. Her traf hun nemlig Ernst Wilson, som hun blev gift med.

Ægteparret flyttede til Horsens i 1942. Her blev Karen Wilson læsesalsbibliotekar i de barakker, som biblioteket dengang benyttede ved Banegården, indtil det ny bibliotek i Bering parken var klar.

- Jeg havde lyst til at tage mig af særlige opgaver, og på den måde kom jeg til at stå for biblioteket på Horsens Sygehus og plejehjemmene. Det har jeg aldrig fortrudt, fortæller Karen Wilson. Jeg var om man så kan sige ude af drift en årrække på grund af mine børn, men i 1956 vendte jeg tilbage fra et nordisk hospitalsbiblioteks-kursus og tog fat igen. Jeg fik sæde i et hospitalsudvalg under Danmarks Biblioteksforening og var en periode formand.

Jeg lærte utrolig mange

mennesker at kende, men det kunne knibe at huske alle navnene. Så når Ernst og jeg gik tur på Søndergade, og jeg hilste på spurgte min mand mig altid, hvem det var. Så kunne jeg ofte kun svare: »En låner«. Patienterne var altid glade for at låne bøger.

For mig var det ikke bare et spørgsmål om at udlevere en bog, men også snakke med patienterne. Jeg fik indført båndoptagere for dem, der ikke kunne holde på en bog, eller som var blinde.

En dag gik jeg ind på en sygestue med en båndoptager. Her traf jeg overlæge Poul Kirketerp. Han sagde: »Det er desværre for sent«. Jeg blev ked af det og fortalte, at jeg jo havde lovet patienten en båndoptager. Så satte Kirketerp den til. Det synes jeg var meget smukt gjort.

For mig var den periode en dejlig tid. Så skete der det, at min mand besluttede sig til at gå af som lektor i 1978. Mit svar var, at så ville jeg også holde op, så vi kunne være

sammen hver eneste dag. Vort arbejde havde gjort, at vi var meget væk fra hinanden. I dag kan jeg med sandhed sige, at de ti år, vi havde sammen herhjemme, indtil Ernst døde i 1988, blev de bedste i mit liv.

## Levede tæt på hinanden

Da jeg blev alene, syntes jeg, det hele var håbløst. Jeg kunne slet ikke tænke på, hvordan det skulle gå. Men én ting vidste jeg: Jeg ville blive i huset, og her føler jeg, at Ernst stadig er. Mens han levede, deltes vi om arbejdet. Ernst lavede frokosten, og han bagte også brød.

Vi levede meget tæt på hinanden, og hans interesse for kunsten (han var i nogle år formand for Kunstforeningen) smittede af på mig. I dag passer jeg mit store hus og have, og jeg læser meget, ikke mindst memoier.

- Foreningsarbejdet har krævet meget af Deres tid? - Ja, jeg blev formand for



Karen Wilson ved en skulptur af Gunnar Westmann.

Dansk Kvindesamfund i 1946. Det var jeg i tre år, til jeg rejste sammen med min mand til Stockholm, hvor han var nordisk lektor i tre år. Fra 1954 til 1960 var jeg næstformand. Da jeg kom til Horsens, sørgede den daværende formand overretssagfører Harald Mikkelsen for, at jeg kom med i Sønderjysk forening. Her var jeg formand i årene 1959-70. I 1967-71 var jeg formand for Grænseforeningen i Skanderborg Amt og næstformand i Grænseforeningen for Vejle

Amt, hvor jeg er blevet æresmedlem, i årene 1971-90.

Og skal man nævne andet foreningsarbejde, kan jeg oplyse, at jeg var hovedbestyrelsesmedlem i Grænseforening 1967-90 og bestyrelsesmedlem i Dansk Central Bibliotek i Flensborg 1977-90. Jeg har også været med i redaktionen af kataloger og bøger med stor skrift. Det kan måske tilføjes, at jeg i årene 1943-45, da jeg ikke kunne få noget biblioteksjob, var lærer på »Forberedelsen« i Hulvej. Det var

dengang, eleverne skulle lære salmevers udenad. Le ikke, for det var en god hjernegymnastik, tilføjer Karen Wilson.

Alle, der kender hende, ved, at hun livet igennem har interesseret sig levende for sine medmennesker. Den hjertevarme, man mødte hos hende, og den omsorg for andre, der var - og er - et særkende hos hende, er mange taknemlige for. Derfor vil mange gode ønsker strømme hende i møde på 30-årsdagen.